

Tömeg- vonzás

Hárman álltak a porondon: a cirkuszigazgató, Csibi bácsi, az artisták vezetője és Muki. Muki tízéves-forma fiúcska volt, apa nélkül, anya nélkül tengődött a faluban, a plébános úr nevelgette úgy-ahogy.

- Te lehetsz a lövedék - mondta az igazgató. - Koszt, kvártély és némi zsebpénz. Rendes munka, na. Később lehetsz akár porondmester is. Vagy oroszlánidomár.

- És mi lett az előző lövedékkal? - kérdezte a fiú kíváncsian.

Csibi bácsi az igazgatóra sandított.

- Elszelelt - felelte az. - Az egyik városban fogta magát, és kereket oldott. Azóta keresünk új lövedéket. Te éppen megfelelnél. Az elődöd már úgyis kezdte kinőni a csövet.

- Ezt? - kérdezte Muki, és bizalmatlanul méregette a porond melletti behemót ágyút. Az ágyú közömbösen állt a fűrészporszagú félhomályban.

- Az úgy van - hajolt le Mukihoz Csibi bácsi -, hogy kapsz egy sisakot, meghajolsz a közönség felé, bemászol a csőbe, aztán egy nagy durranás hallatszik, te meg repülsz.

- Meddig?

- Hát addig, ameddig - vont a vállát az igazgató. - Ha nyár van, és szabadtéren is fellépünk, akkor messzebbre. Télen a sátorban csak egy keveset. Pár másodpercet. De az emberek szeretik így is, úgy is. Tódulni fognak. Híres leszel. Főműsorszám.

A kisfiút ez szemlátomást nem hatotta meg.

- Meddig? - kérdezte még egyszer Csibi bácsitól. Az hümmögve felelt.

- Van olyan, hogy... tömegvonzás. A nagy dolgok vonzanak.

- A repülés, az nagy dolog - vetette közbe Muki.

- Nem úgy értem. A nagy testek, mint például a Föld is, vonzást gyakorolnak a náluk kisebbekre.

Minden leesik a földre. A kanál, a hópehely, meg a...

- Meg a lövedék is - kockáztatta meg a fiú.

- De téged elkapunk! - vetette közbe a cirkuszigazgató. - Egy nagy hálóba érkezel, kiugrasz, integetsz a nagyérdeműnek, és taps!

- A tömegvonzás megbízható dolog - magyarázta tovább türelmesen Csibi bácsi. - Mindenütt a világon ugyanolyan. Kiszámítható. Ha valaki okos, pontosan meg tudja mondani, hogy ha egy ilyen és ilyen súlyú lövedéket ekkora és ekkora erővel lövünk ki, akkor az pontosan hova fog becsapódni.

- Érkezni - javította ki az igazgató.

- Úgy van. Érkezni. És a hálót oda feszítjük ki.

Csönd lett. A kisfiú közelebb óvakodott a nagy, néma szerkezethez.

- De... - kezdte bizonytalanul -, de ha minden pontosan kiszámolható, és előre tudható... Akkor miért tapsolnak? Miért tódulnak?

A két felnőtt egymásra nézett. Az igazgató szólalt meg elsőnek.

- Hogy megnézzék, mennyire bátor és ügyes vagy.

Muki megvonta a vállát. Megfordult, és lassan, megfontoltan, mint aki mélyen töpreng, megindult kifelé. Odakint versenyt ciripeltek a tücskök a nyári ég alatt. Muki hunyorogva nézett a távolba, a falu felé, valahová a templomtornyos túlra. A két felnőtt is kilépett a sátorból. Az igazgató elnézést kért, és elsietett valahová. A kisfiú egyedül maradt az öreggel. Nézték a mezőket, a kék eget.

- Miért jönnek? - ismételte meg a kérdést Muki. - Őket mi vonzza?

Csibi bácsi leguggolt mellé, úgy mondta, mint aki titkot árul el.

- Az a pár másodperc - suttozta. - A röpülés.